

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק

אבדק"ק צאנז-קלויזענבורג זצוקללה"ה

גליון מ"ג

[תש"ע]

שנה כ"ו

שיעור חורש"י פרשת מסעי תשכ"ו

ויסעו מרעמסם בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון (ג, ג).
ודקדק באור החיים הקדוש על שהוצרך לומר הראשון שני פעמים,
שהיה יכול לומר בחמשה עשר יום ומובן הדבר שבחודש הראשון מדבר
הכתוב, או על זה הדרך ויסעו בחמשה עשר לחדש הראשון, עיי"ש לדרכו
בקודש.

ונראה על פי המדרש (פסיקתא פמ"ו) שיהיו אומות העולם מונין לחמה וישראל
ללבנה, החדש הזה לכם, עכ"ל. והביאו זקה"ק בבני יששכר (ניסן מאמר ב
אות ז) וביאר שבא לפרש תיבת לכם, והכוונה החדש הזה היינו הלבנה מוסרה
למנות רק לכם ולא לאומות העולם שהם ימנו לחמה, עיי"ש (וע"ע אנרא דכלה
פרשת בא פסוק החדש הזה לכם), ובצאת ישראל ממצרים היתה יהודה לקדשו
להתחיל למנות ללבנה.

וסתם השם חדש שייך ללבנה שמתחדשת בכל שלשים יום, ואילו מנין החמה
היא בעיקר לפי שנים או לארבע תקופות השנה. וזה שאמר כאן, ויסעו
מרעמסם בחדש הראשון, ואין הכוונה בזה לראשון לחדשי השנה, אלא על
כללות מנין החדשים של ימות עולם, שזה היה ההתחלה ופעם הראשון שהיה
מושג של חודש, דאז התחילו למנות ללבנה. ואחר כך חזר הכתוב לבאר באיזה
חודש זה היה, ואמר בחמשה עשר יום לחודש הראשון הוא חודש ניסן. (ובעין זה
כתב באנרא דכלה כאן עיי"ש).

*

כתב בעל הטורים, דכאן כתיב ויסעו מרעמסם, ולבתר הכי (פסוק ה) כתיב
ויסעו בני ישראל מרעמסם, מתחלה נסעו בעירוביאי ערב רב בנייהם,
ואחר כך כשמספר המסעות כולם הזכיר בני ישראל, כי הפרידו לערב רב
מבניהם, עכ"ל.

ונראה להוסיף בנותן מעם לשבח, בהקדם לפרש הפסוק הקודם, ויכתוב
משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם,
דצריך ביאור אריכות הלשון.

והנה פרשה זו יש בה סתרי תורה, כידוע שמ"ב המסעות הם נגד שם מ"ב שנרמז באנא בכח (עי' באהב ישראל ובורע קושד בפרשתן), ולכן אין להפסיק בהם (מג"א סימן תכח סק"ח). ובפשטות ראיתי במגלה עמוקות (בפרשתן ובאופן ר"מ) שכתב שבאלו מ"ב מסעות שהלכו ישראל במדבר נרמזין בו כל ימי עולם עד ביאת גואל, ובפרשה זו נרמזין אלה מסעי בני ישראל ד' גליות וחושבת אותם מלמטה למעלה א'דום מ'די ב'בל י'ון כסדר שראה אותם יחזקאל, עיי"ש בארוכה, והיינו דבאלו המסעות נרמזו בנבואה כל מסעי בני ישראל לאורך שנות גלותם, כל אשר התהלכו מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר ליכא מידי דלא רמזא באורייתא, ומי שזוכה לבא בסוד הדברים יכול לדעת מכאן היכן אנחנו אוחזים בגלות.

יתר על כן כתב שם שגם נדודיו של כל אדם מישראל בפרטיות נרמז בפרשה זו (וכעין הידוע מרמב"ן (עין קב הישר פרק כג) שבפרשת האזינו כלולים כל עניני העולם ומאורעות של כל אחד), שכל אדם מישראל יש לו את המ"ב מסעות.

וזו שאמר הכתוב, ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם, את כל המוצאות אותם בכל מסעיהם, על פי ה'. ובנוסף לכך ואלה מסעיהם למוצאייהם, בדורות העתידים לבא.

ומובן ביותר דכשבא לפרט המ"ב מסעות, שהם מסעי בני ישראל ומאורעותיהם בכל דור ודור, לא נכללו הערב רב ונפרדו מביניהם, כי לא דברה תורה מהם.

*

ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים (לג, ג). צריך לבאר מה שהדגיש כאן הכתוב שהיה זה ממחרת עשיית הפסח, והלא כבר אמר בחמשה עשר יום לחודש הראשון ומה לו להוסיף ולהזכיר הקרבת הפסח.

ונראה דהנה כתב המור (א"ח תל) דשבת שלפני הפסח נעשה בו נס גדול, שלקחו להם כל אחד שה לפסחו וקשר אותו בכרעי מטתו, ושאלום המצריים למה זה לכם, והשיבו לשחטו לשם פסח במצות השם עלינו, והיו שניהם קהות על ששוחטין את אלהיהן ולא היו רשאים לומר להם דבר וכו'. ואחר כך הלכו ושחטו את הפסח ונתנו מדמו על המשקוף ועל שתי המזוזות בריש גלי, בחציו הראשון של הלילה בשעה שבני אדם מצויים בשוק. והעצמות שנאסרו לשבר אותם היו מתגוללים ונראה בחוצות. אשר על כנון זה נאמר (שמות ח, כב) הן נזבח את תועבת מצרים לעיניהם ולא יסקלוגו (ועיין שמו"ד טו, ג),

והן עתה ראו בעליל יד ה' לשמור עליהם. וזה שנסך בהם עוז ואומץ רוח לצאת ביד רמה, ממקום שעד עכשיו לא היה עבד יכול לברוח משם (רש"י שמות יח, ט). וזה היה תכלית המכוון במצוה זו.

הוא שאמר הכתוב, ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה, דאחרי שראו אז רוב נסים אומץ גבורותיך הפלאת כפסח שוב לא פחדו לצאת, ויצאו ביד רמה לעיני כל מצרים.

*

ומצרים מקברים את אשר הכה ה' בהם כל בכור וגו' (לג, ד). יש לומר שזה בנותן טעם על האמור לפני כן אשר ממחרת הפסח יצאו, וכך נצטוו (שמות יב, יב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בוקר, כי רצה הקב"ה לזכות את ישראל שיראו בנקמת מעניהם, לכן לא יצאו עד הבוקר בשעה שקמו המצריים ומצאו את בכוריהם פגרים מתים והיו מקברים אותם.

וידוע מספרים הקדושים (דבש לפי מערכת הג' אות טו, ובכני יששכר ניסן ג, י ובכמ"ק, וע"ע ישמח משה ריש פרשת וירא) שאם נעשה לאדם נס שלא בזכות עצמו אינו זוכה לראות במפלת אויביו. ופירשו בזה (ההלים נח, יא) ישמח צדיק כי חזה נקם, כשהוא רואה בעצמו המפלה והנקמה, ואז ויאמר אדם אך פרי לצדיק שזה ודאי פרי הצדיק וזכותו, דאם לא כן לא היה זוכה לראות בעצמו הנקם. ואם כן צריך לבאר כמה זכו יוצאי מצרים, שהיו בדיומא התחתונה (זוהר ח"ב קע ע"ב) הללו והללו עובדי עבודה זרה וכו', לראות במפלת שונאיהם כאן ועל הים, כאמור (שמות יד ל) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים.

ונראה דעל ידי שעשו תשובה, שמשכו ידיהם מן העבודה זרה ולקחו להם צאן ושחטו אלהיהם של מצרים ועשו הפסח (שמו"ד טו, ב), בשיר והלל לה' העושה להם נסים ונפלאות, נתכפר עונם והיו ראויים לישועה גם בזכות עצמם.

וזה שאמר, ממחרת הפסח יצאו בני ישראל, אחרי שחזרו בתשובה שלימה, ולפיכך זכו לראות במפלת אויביהם כאשר ומצרים מקברים את אשר הכה ה' בהם כל בכור.

*

כתב זקה"ק זי"ע באגרא דכלה: הנה חשבון אלה המסעות בשמותיהם, הגם דמעשה שהיה כך היה, עם כל זה בודאי כל פסוק ופסוק שבתורה מלמד לאדם דעת בכל מקום ובכל זמן להתבונן ברמזי דחכמתא וכו' עיי"ש. ויש

לציין שכן מצינו בחז"ל (גיטין ז:) שדרשו בשמות ערי ארץ ישראל שזכרו ביהושע.

ובתב זקה"ק לפרש ויסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסוכת, דאמרו רז"ל (פסטה יא.) שהיה נקרא רעמסס, כי ראשון ראשון שהיו בונים היה מתרוסס שלא היה לו קיום. והנה מצות סוכה דירת ארעי בעינן (סוכה ב.), וכתב בעל העקידה (שער טו) במעם הפשוט, לרמוז לאדם שיספיק לו לאדם בעולם הזה די ההכרח בלבד כדירת ארעי ראשו ורובו ושלחנו, כי עולם הזה דירת ארעי, כי כל קנייני עולם הזה בתים ושדות וכרמים, אין לו לאדם יסוד מוסד לסמוך עליהם וכולם נאבדים ממנו, וזהו ויסעו מרעמסס, כאשר נוסעים בני ישראל מרעמסס הם כל קנייני העולם, אשר ראשון ראשון שמסגלים הם מתרוססים, אזי ויחנו בסוכות, יש להם חנייה ודי הסיפוק והכרח הדירת ארעי רק כסוכה ראשו ורובו ושלחנו, ותניח דעתם בזה ולא ישתדלו לאסוף המון המותרות, עכלה"ק.

זו מדת ההסתפקות, שהוא שמח ומאושר במה שיש לו. וכפי שראינו אצל צדיקים שעל אף הדלות שהיתה מנת חלקם היו תמיד שרויים בשמחה וצהלה על פניהם. ואף גם פשוטי עם בדורות הקודמים. כמסופר על אביו של המגיד הקדוש מקאזניץ ז"ע, מוה"ר שבתאי בורך ספרים. שפעם ישב הבעש"ט בשולחנו הטהור בליל ש"ק ושחק מאוד, פעם ופעמיים ושלש, ויהי לפלא בעיני תלמידיו הק' החבראי קדישא. כמוצאי שבת נענה הבעש"ט לבקשתם לגלות להם סיבת השחוק, וציוה לרתום את העגלה ולנסוע מחוץ לעיר, ויהי בבואם לעיר קאזניץ ציוה הבעש"ט לקרוא לפניו את ר' שבתאי הנ"ל, וכשעמד לפניו אמר לו ספר נא לנו מה עשית בליל שבת העבר.

ברוב בושה וחרדת קודש התחיל לספר דברים כהוייתן: בהיות ועתה לעת זקנותו דחקה לו השעה ואין לו כדי פרנסתו, וכבר התרגל לחיות חי צער, אמנם בערש"ק העבר לא היתה בידו פרוטה לפרוטה לצורכי השבת, וכאשר כל ימיו לא נצרך לבריות גם היום לא חפץ לקחת, וגמר בלבו יותר טוב להתענות כיום השבת מלקחת מתנת כשר ודם. בשעה העשירית הלך כמנהגו לבית הכנסת, ולמד שם שנים מקרא ואחד תרגום ומשניות, ובהיות שנתבייש לצאת עם האנשים פן יראו שאין נר דולק בביתו וישאלו אותו על כך, על כן התמהמה בביהכנ"ס עד כלות העם ללכת איש לביתו, ואז יצא גם הוא כשהוא מקבל באהבה את אשר נגזר עליו מן השמים לישוב בתענית. ומה נדהם כשבא אל ביתו ומצא נרות דולקים ושולחן ערוך ביין חלות ודגים לכבוד שבת. אחרי שקידש על היין, סיפרה לו אשתו גופא דעובדא היכי הוה. מאחר ולא היה מה לבשל נתעסקה ביותר בנקיון וסידור הבית לכבוד שבת, וגילתה ומצאה כמה

כפתורי זהב משמלת החתונה, הלכה ומכרה אותם לצורף זהב, ובכסף שקבלה קנתה מאכלים הללו לענג את השבת. ויהי בשמעו קם ברוב שמחה ואמר בואי ונרקוד בהלל והודאה להשם הטוב. וכך שינה ושילש על מעשהו בהמשך הסעודה.

ואמר הבעש"ט לתלמידיו הקדושים שכל הפמליא של מעלה ירדו ורקדו ושמחו עמם, בשמחה של מצוה, על כן שחקתי גם אני בראותי זאת. ואל בני הווג הזקנים פנה ואמר, שבשכר זאת יולד להם בן שיאיר את העולם בתורתו וקדושתו.

הנלמד לענינינו מעובדא זו, שכאשר זכה להשיג נרות ודגים לכבוד שבת, כבר לא היה קץ לשמחתו ואושרו. בהיפוך מדעת שוטים שהם שבעים כל טוב ובכל זאת שרויים במרה שחורה על שעדיין לא השיגו כל תאותם, ותמיד מרגישים בחסרונם שזקוקים לדירה בת כמה חדרים ורהיטים יקרים וכו' וכו'.

זה שהורה לנו הכתוב, ויחנו בסוכות, רק מי ששם לבו לדעת שהוא בעולם הזה כבדירת עראי, כי ימיו כצל עובר, ומסתפק אף בדירת עראי של ז' על ז', הוא הגבר שזוכה לחנות במנוחה והשקט בשלות הנפש.

*

מזכה שפרט הכתוב כל סדר המסעות ממקום למקום, ויסעו ויחנו, יש לנו ללמוד כלל גדול בדרכי העבודה שצריך לילך ממדרגה למדרגה, הנייה אחר הנייה, ולא להזדקק בבת ראש לטפס מיד ברום המעלות. כמו ששנו חכמים בלשון המשנה (אבות ה, כא) בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה, בן שלש עשרה למצות, בן חמש עשרה לתלמוד וכו'. אחר שלמד מקרא יכול להתעלות ללימוד המשנה, ואחר שראה ברכה בתלמודו במשנה יכול ללמוד תלמוד. ורק אחרי שמלא כרסו בש"ס ופוסקים מותר לעסוק בחכמת הקבלה (רמ"א יור"ד רמז, ד ובש"ך סק"ח).

ודא עקא בדרגנו זה, שהיצר מבלבל ומפתה לכל אחד לעלות מעלות רמות למעלה מהשגתו ויכולתו, ואף מי שלא קרא ולא שנה ולא שימש רואה עצמו כחסיד ועוסק בספרי קבלה. דמלבד מה שיש בזה משום יוהרא, הרי שגם יפול הנופל ממנו בעשותו דברים שאינם לפי כוחו ומדרגתו.

ובך כתב בנועם אלימלך (פרשת אמור ד"ה או יאמר אלה מועדי), דהכתוב מלמד אותנו איך נעבוד השי"ת בהדרגה, דהיינו בהיות האדם קודם חצי שנותיו וכו' שאז אין האדם יכול לקבל אור הקדושה ולתקן את מעשיו לגמרי וכו',

שהפה ישיח וידבר תמיד בתורתו הקדושה לה' לשמו ולעסוק בעניני הלימוד היטב בגמרא ופוסקים ומפרשי הש"ס, ובחמשה עשר יום לחודש דהיינו אחר חצי שנות האדם חג המצות לה', פירוש שיתגבר בקדושה ויהיה עסקן במצות ה' באהבה רבה ואש בוערת לה' בהתלהבות גדול, עכלה"ק (וע"ע פרשת אחרי ד"ה דבר אל אהרן).

משל לילד קטן שנותנים לו בתוך פיו חתיכת בשר גדול, שבבליעתו הוא נחנק ומת ל"ע. ומבשרי אחזה אלוקה, שתחלה צריך להברות ולחזק נפשו ונשמתו במצוות מעשיות ולימוד נגלות התורה, כדי שיהא לו בית קבול להשיג דברים רוחניים. רק אחרי שקידש וטיהר עצמו בסלודין זוכה ומגלין לו רזי תורה (אבות ו, א), לא שלומד מעצמו דאז עלול לבא לידי הגשמה בכפירה ומינות רח"ל, אלא שמגלין לו מן השמים כידוע מהבעש"ט שהנביא אחיה השילוני בא ולימד אותו, וכיוצא בזה. ונעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק (שם), לא שהוא עושה מעשה בעצמו, אלא שנעשה מאליו בכח אלוקי ממעל. משל למי שנכנס לחדר בית המלכות ומצלם מה שרואה שם, ויוצא ומראה לכל אדם תמונות מהנעשה לפני ולפנים, שהוא מחייב את ראשו למלכות. כמו כן לא כל הרוצה ליטול את השם יבא ויטול, אלא מי שזוכה מגלין לו רזי תורה מבי גזא דמלכא לחוננו דיעה במתנת חנם.

ובן הוא בנוגע למצוות מעשיות, דאחרי שנוהר בעיקרי תורה, לשמור פיו ולשונו מלשון הרע ורכילות ושקר, ונוהר מגאווה וכל מדות רעות, אז יגיע לחומר בקודש לעשות מילי דחסידותא והידורי מצוה בתוספת מרובה על העיקר. ואפילו בחומרות של גדרים וסייגים אמרו (ירושלמי, הובא בר"ן גדרים כב. ד"ה הנודר) לא דיך במה שאסרה תורה אלא שאתה אוסר עליך דברים אחרים. ואמרו (אבות ב, ה) ולא עם הארץ חסיד, פירוש שאסור לעם הארץ להתנהג בחסידות שיעשה חומרות וגדרים (אור החיים הקדוש ריש בחקותי באופן ו').

זקה"ק בעל דברי חיים זי"ע אף הצדיק את הגה"ק בעל נודע ביהודה זי"ע במה שהתנגד לאמירת לשם יחוד, כידוע מה שאמר בזה. על אף שזה נתקבל ונתפשט, וגם הרבו לחלוק על דבריו, בכל זאת סבר זקה"ק שלא נאמרו הדברים לעם הארץ ובור שאינו יודע את שיחו, ועוד עלול להכשל בה להיות הוגה את השם באותיותיו (סנהדרין ז').

כי רק מי שלמד לדעת כל עיקרי המצוות וטעמיהם על פי נגלות התורה, יכול להוסיף ולומר בשורשי המצוות נגבחי מרומים, ביחודים וכוונות נשגבות. כך היתה דרכם בקודש של כל תלמידי הבעש"ט האמיתיים, שכולם היו גאוני ארץ, וכגון הגה"ק משפטישווקא זי"ע והגה"ק בעל מאיר נתיבים זי"ע, ועוד.

והגה"ק בעל קדושת לוי זי"ע העמיד כמה אלפים תלמידים אשר למד אותם חידושי גפ"ת ופוסקים, כעדות בנו בהקדמת ספרו כתר תורה.

זקה"ק בעל עטרת צבי זי"ע שהיה ראש המקובלים בדורו, היה דרכו בקודש לומר שש אופנים בנגלות התורה ורק באופן השביעי דרש בדרך נסתר. והיה יושב ודורש בפלפול עצום שש שעות ברציפות, עד שהחבריא קדישא, שהיו גאוני ארץ, הוצרכו לקשר ראשם במטפחת מרוב התאמצות המוח בהבנת דבריו העמוקים.

זזה לשון זקה"ק בשו"ת דברי חיים (ח"ב יור"ד סימן מז), מכתבו קבלתי, ואת אשר שאל מחילה על דבר פלפול בפשטי התורה, לא ידעתי הלא זה חיינו לעסוק כל היום בגופי תורה והלכות ופלפול וכו', ואין אנו עוסקים בחכמת הקבלה מתורה הקדושה רק בשעה שבני אדם על מטתם ואנחנו מגדדים שינה, אבל עיקר עסקינו בש"ס ופוסקים, לא כאשר הוציאו איזה בני בליעל ממדינתכם שם וכו' ובפרט על חסידים לומר שאינם בעלי פלפול ועוסקי תורה, והבל יפצה פיהם, שעוסקים בתורה יומם ולילה בגופי ופשטי הלכות בש"ס ושולחן ערוך וספרי מוסר, עכלה"ק.

זז היה ידוע ומקובל אצל הכל, שראשית הלימוד היא בש"ס ופוסקים, באשר ללא זכירת ש"ס ותוספות וארבעה חלקי שולחן ערוך אי אפשר להיות יהודי, הכיצד יתברכב להיות חסיד. עד שבעוה"ר באו והפכו את הקערה על פיה, והולכים מדחי אל דחי בדרכים שונים ומשונים חדשים לבקרים, דשוטה בחדא מילתא לא סריך (גיטין סח:).

היא שנאמר באברהם אבינו (בראשית יח, יט) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, בהיפוך מתלמידיו של בלעם הרשע רוח גבוהה ונפש רחבה (אבות ה, יט) אשר מחוזה שד"י יחזה (במדבר כד, ד), שרק מעניין אותו לראות ולדעת מה נמצא בשמים ממעל, ולא מה שנוגע להלכה ולמעשה. ואברהם אבינו ציוה את בניו ואת ביתו לשמור דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, שכל המטרה בלימוד דרך ה' תהא למען דעת איך להתפלל ולעבדו ית"ש כדת לעשות.

גם ושמרו דרך ה', היינו לילך בדרך הסלולה, ליסע ולחנות ממקום למקום, עדי יתעלה ויגיע למחוז הפצו במדרגות רמות, ולא שירצה להתחיל מיד בסוף הדרך. וכך אמרו (תדב"ר פרק כה) שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי, דלא יתכן להתחיל מיד לעשות כמעשה האבות הקדושים אלא חייבים להגיע לזה, ממדרגה למדרגה, אם גם אני בנעוטי

אתנהג כמו שנהגו אבותי, אז אזכה גם אנכי לעת זקנה שיגיעו מעשי למעשה אבותי במדרגותיהם הנשגבות.

על כן חזר עליו הכתוב בפרשתנו, ויסעו ויחנו, ויסעו ויחנו. ללמדנו דרך אחרי אשר ויחנו במקום אחד ועמדו בהשגה זו, הוסיפו והלכו ויסעו למקום הבא מעלין בקודש, ואז ויחנו בחנייה של קביעות ובר קיימא, ואין מורידין.

תוכן הענינים :

- במ"ב מסעות נרמזו כל המסעות לאורך הגליות בכלליות ובפרטיות, ולכן לא נזכרו שם הערב רב.
- אחרי הקרב הפסח בריש גלי לא פחדו בני ישראל לצאת ביד רמה.
- זכו לראות במפלת שונאיהם שמקברים מתייהם, ועל הים, על ידי שחזור בתשובה בהקרב הפסח.
- מי שיש לו מדת הסתפקות הוא חונה במנוחה ושלוח.
- בעבודת השי"ת צריך לילך ממדרגה למדרגה. אין ללמוד ספרי קבלה עד שלא מילא כרסו בשי"ס ופוסקים, ואז מגלין לו מן השמים ולא שילמוד בעצמו. שיטת זקה"ק מצאנו שאין לעם הארץ לומר לשם יחוד, דלא עם הארץ חסיד.
- אברהם אבינו לימד את ביתו שהמטרה בדרך ה' לדעת מצוות מעשיות ולא בשביל לראות במראות עליונות.
- הוראת ראשי המטות לבני ישראל, להתחזק באמונת אומן כי הכל בהשגחה פרטית פעל א-ל.

לעילוי נשמת

הרה"ח מוה"ר יעקב ב"ר יהודה ארי' ז"ל
נלב"ע ד' אב תשל"ט לפ"ק – ת. נ. צ. ב. ה.
הונצח ע"י בנו
הרה"ח מוה"ר אברהם חיים טוביב הי"ו

גליון זה נדבת

הרה"ח מוה"ר משה אברהם גרינצווייג הי"ו
לרגל שמחת תגלחת בנו דוד יהודה נ"י
למז"ט ובשטו"מ

מכון להוצאת דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

שע"י איגוד חסידי צאנז

718.431.1055